

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

osoby zúčastněné
na řízení: **T. B.**, narozená dne X
K. B., narozená dne X
obě bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2025, č. j. MV-3410-26/ZR-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2025, č. j. MV-3410-26/ZR-2025, jímž žalovaný podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení k trvalému pobytu. Žalovaný zároveň stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území 30 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě uvedl, že existuje závažné riziko nevratných následků pro něj a jeho rodinu, žalobce má na území ČR nezletilou dceru s trvalým pobytem, manželku s trvalým pobytem a zdravotním postižením II. stupně, matku s dlouhodobým pobytem v ČR, sestru se svou rodinou (občané ČR) a další širší rodinné a sociální vazby. Žalobce se objektivně zdržoval mimo území ČR z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, z důvodu zásahu státních orgánů Ukrajiny a závažného zhoršení zdravotního stavu (III. stupeň invalidity). Napadené rozhodnutí představuje zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“). Rodinný život žalobce je plně koncentrován na území ČR. Zrušení trvalého pobytu ohrožuje práva nezletilé dcery, manželky a širší rodiny.
3. Žalobce namítal automatismus při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a nepřezkoumatelnost, když správní orgán mechanicky aplikoval zákon bez individuálního posouzení proporcionality zásahu. Poukázal, že ani existence automatického zákonného důvodu pro zrušení pobytu nezbavuje orgán povinnosti přezkoumat proporcionalitu zásahu do práv chráněných čl. 8 Úmluvy, viz judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), např. Mubilanzila Mayeka v. Belgie, č. 13178/03, 2006; A v. UK, č. 25599/09, 2009.
4. Správní orgán bagatelizoval intenzitu zásahu, hypotetické krátkodobé návštěvy nelze považovat za ekvivalent každodenního rodinného života.
5. Rozhodnutí ESLP ve věci Boultif v. Switzerland, č. 54273/00, 2001, zdůrazňuje nutnost individuálního posouzení proporcionality při omezování bytového práva. Rozhodnutí ESLP ve věci Hirsi Jamaa v. Italy, č. 27765/09, 2012, konstatuje, že čl. 8 Úmluvy chrání i rodinné vazby v cizineckém kontextu. Rozhodnutí ESLP ve věci S.A.S. v. France, č. 43835/11, 2014, uvádí, že automatické zákonné důvody nesmí vyloučit přezkum proporcionality. Konečně podle rozhodnutí ESLP ve věci A v. UK, č. 25599/09, 2009, je nutno posoudit dopadu na nezletilé děti a osoby se zdravotním postižením.
6. I při existenci pravomocného trestního rozsudku bylo povinností správního orgánu zvážit mírnější opatření, než úplné odebrání nejvyššího bytového statusu, byla porušena zásada proporcionality.
7. K důkazu žalobce přiložil potvrzení o hospitalizaci žalobce v Ch. nemocnici (4. 4. 2025,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. 6. 2025), podle kterého trpí chronickou obstrukční plicní nemocí s exacerbací, byly doporučeny léky a dispenzární pozorování u plicního lékaře. Podle potvrzení psychiatra v B. ze dne 26. 6. 2025 a podle konzultace s neurologem v U. ze dne 26. 5. 2025 žalobce trpí panickou poruchou. Podle konzultačního posudku (Zakarpatské oblastní centrum kardiologie) ze dne 26. 6. 2025 žalobce má zvýšený krevní tlak, dušnost, otoky končetin, syndrom obstrukční spánkové apnoe a diabetes. Podle konzultace ze dne 23. 5. 2025 (U.) žalobce byl vyšetřen na astma. Podle rozhodnutí expertního týmu (Ch. nemocnice) ze dne 15. 7. 2025 žalobce je invalidní ve III. stupni s dobou platnosti jeden rok. Podle rodného listu žalobce je otcem dcery, narozené 6. 2. 2008. Podle posudku o invaliditě ze dne 22. 10. 2025 je manželka žalobce invalidní ve II. stupni. Dále byla doložena nepřeložená listina ze dne 29. 6. 2025, kterou vzhledem ke kvalitě kopie soud nebyl schopen zcela přeložit strojovým překladem (zřejmě má jít o povolávací rozkaz – pozn. soudu).

III. Osoby zúčastněné na řízení

8. Dne 16. 1. 2026 oznámila manželka žalobce, že za sebe a nezletilou dceru uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení. Uvedla, že žije v domácnosti s manželem a nezletilou dcerou, tvoří fungující rodinu. Manželka je sama osobou se zdravotním postižením – invalidní ve II. stupni. Z tohoto důvodu je ve zvýšené míře odkázána na stabilní rodinné zázemí a každodenní podporu nejbližších členů rodiny, zejména manžela. Manžel je invalidní ve III. stupni. V březnu 2025 dočasně odcestoval na Ukrajinu za účelem vyřízení osobních a majetkových záležitostí, zejména ukončení zaměstnání, správy bankovních účtů a řešení bytové situace, a to v souvislosti s hrozícím výkonem trestu. Při pokusu o návrat na území ČR dne 2. 4. 2025 mu však nebylo ukrajinskými orgány umožněno opustit území Ukrajiny a byla mu uložena povinnost dostavit se k výkonu vojenské povinnosti, konkrétně výzvou k dostavení se dne 24. 4. 2025. Z důvodu probíhající války se tak objektivně nemůže vrátit do ČR, ačkoliv jeho úmyslem je se vrátit do ČR. Žalobce se na Ukrajině nenachází z vlastní volby, nemá tam již žádné rodinné zázemí ani blízké příbuzné, neboť veškerá jeho rodina se nachází v ČR. Jeho nucená nepřítomnost má závažné dopady na fungování rodiny, na zdravotní situaci i na situaci nezletilé dcery. Případné negativní rozhodnutí by proto mělo velmi vážné a dlouhodobé dopady na rodinný život, znamenalo by prohloubení nuceného rozdělení rodiny a další psychickou i praktickou zátěž, zejména pro nezletilé dítě a zdravotně postižené členy rodiny. Dcera je nezletilé dítě, a proto musí být podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte při rozhodování všech orgánů veřejné moci nejlepší zájem dítěte prvořadým hlediskem. Z pohledu nezletilé je zásadní zachování stabilního rodinného prostředí, každodenní přítomnost obou rodičů a kontinuita jejího dosavadního života. Nezletilá se v současné době učí na X, s.r.o., kde plní své studijní povinnosti, vytváří si vzdělávací a sociální vazby a je integrována do prostředí v ČR. Dne 6. 2. 2026 dosáhne plnoletosti, přičemž stabilita rodinného a pobytového zázemí je v tomto přechodném období jejího vzdělávání a osobního vývoje zásadní. Jakýkoli zásah do rodinného uspořádání by se na ní negativně projevil.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, žaloba proti rozhodnutí žalovaného neslouží k odstranění částečné nečinnosti žalobce v rámci správního řízení, žalovaný poukázal na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 24/2015, podle kterého správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka, který nebyl v průběhu řízení nijak výrazně aktivní a některá skutková tvrzení uplatnil až v řízení před správními soudy. Skutečnosti uvedené v podané žalobě a materiály doložené společně s podanou žalobou nelze považovat za nové skutečnosti, žalobce mohl a měl svá tvrzení uplatnit v rámci správního řízení. I na žalobce se vztahuje římskoprávní zásada, právo patří bdělým, nechť každý střeží svá práva. Z obsahu spisového materiálu jasně vyplývá zejména to, že žalobce neustále poukazoval na podané dovolání v trestní věci a dále obecně poukazoval na čl. 8 Úmluvy a test proporcionality, aniž by cokoliv blíže konkretizoval.

10. Celá velmi nekonkrétně podaná žaloba se týká v podstatě toho samého, co žalobce uvedl v rámci řízení, a s čím se žalovaný v rámci odůvodnění již vypořádal. To, že žalobce nesouhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí neznámá, že by bylo nezákonné nebo nepřezkoumatelné. Žalobce zcela evidentně překrucuje a ohýbá výklad zákonů ve svůj prospěch, ignoruje rozsudky soudů. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný se pečlivě a podrobně vypořádal s čl. 8 Úmluvy, nerozhodoval „automaticky“, posoudil individuálně okolnosti případu. Žalobce z nedostatku žalobní argumentace zcela ignoruje to, co je v napadeném rozhodnutí uvedeno. Žalovaný prokazatelně posoudil rodinné vazby žalobce a zároveň posoudil a zhodnotil jeho spáchanou trestnou činnost.
11. Je třeba doplnit, že žalobce se domáhá svých údajných práv a zachování trvalého pobytu, přičemž ovšem neváhal hostitelský stát, tedy Českou republiku (dále jen „ČR“) okrást o více jak 41 milionů Kč na DPH, což vzhledem k tomu, že řádný výběr daní je základním pilířem příjmové kapitoly státního rozpočtu, lze považovat v krajním případě až za ohrožení bezpečnosti státu. Žalobce na jednu stranu plně těží z výhod, které mu trvalý pobyt poskytuje, na druhou stranu ale neváhá stát, který mu tyto výhody poskytuje, okrást na daních. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že test proporcionality žalovaný provedl, posoudil individuální okolnosti trestné činnosti, posoudil veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti, vypořádal se i se zásahem do rodinného života žalobce a to vše v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl. Žije-li žalobce na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že závažné jednání směřující proti právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu pobytového oprávnění. Žalobce je zletilý, svéprávný a správnímu orgánu není známa jediná překážka bránící ve zrušení trvalého pobytu. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá žádná zcela výjimečná či mimořádná skutečnost k osobě žalobce. Veřejný zájem na zrušení pobytu v tomto řízení dalece přesahuje soukromé zájmy žalobce.
12. K údajnému neprovedení testu proporcionality žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, kde se uvádí, že daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života žalobce a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za něj byli odsouzeni k trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Přesto žalovaný posoudil proporcionalitu vydaného rozhodnutí a

konstatoval, že zrušením trvalého pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého života cizince a nedojde k rozporu s čl. 8 Úmluvy.

13. V daném případě zrušení trvalého pobytu žalobci, s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti, nelze považovat za nepřiměřené, respektive nepřiměřeně zasahující do rodinných vazeb žalobce. Není představitelné, aby u tak závažného porušování právních předpisů, jehož se dopustil účastník řízení, byla státu odňata možnost na to reagovat zrušením jeho trvalého pobytu jen proto, že v ČR založil rodinu. V takovém případě by cizinci založením rodiny v ČR vznikla faktická imunita proti pořádkovým opatřením cizineckého práva a státu byla vzata možnost prostředky cizineckého práva regulovat pobyt cizinců na území v případech, kdy tito závažně narušují veřejný pořádek. Tím by byl smysl a účel příslušných pravidel cizineckého práva vyprázdněn, což je nepřijatelné. V případě, že by byl ohrožen život nebo zdraví žalobce, má tento možnost pobyt v ČR řešit jiným způsobem.
14. Na osobu žalobce byl dne 29. 7. 2025 Městským soudem v Praze vydán evropský zatýkácí rozkaz, neboť nenastoupil do výkonu trestu odnětí svobody v délce 6 let se zařazením do věznice s ostrahou. Podle zprávy Interpolu Kyjev žalobce dne 20. 3. 2025 vstoupil na Ukrajinu ze Slovenska. Žalobce v řízení uváděl, jak z různých důvodů nemůže na Ukrajinu, přičemž tam prokazatelně v březnu roku 2025 odcestoval a pravděpodobně se zde nachází i nadále, neboť se vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody.

V. Obsah správního spisu

15. Dne 1. 4. 2025 vypravil správní orgán oznámení o zahájení řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a to na základě podnětu, obdrženého opisu z rejstříku trestů.
16. Z obsahu spisového materiálu, zejména zaslaných trestních rozsudků a pořízeného opisu z rejstříku trestů, je zřejmé, že cizinec byl nepodmíněně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahující 3 roky a to konkrétně rozsudky Městského soudu v Praze sp. zn. 46T 16/2023 ve spojení s Vrchním soudem Praha sp. zn. 7To 76/2024, kterými byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6 let se zařazením do věznice s ostrahou, trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti statutárního orgánu obchodní korporace či jejího člena, kontrolního orgánu obchodní korporace či jejího člena či prokuristy obchodní korporace, včetně jejich zastupování na základě plné moci, a to na dobu 10 let a trestu propadnutí věci, a to finančních prostředků ve výši 20 930 000 Kč, 150 EUR a 20 461 USD, které byly zajištěny při domovní prohlídce, a dále 2 200 596,78 Kč zajištěných na bankovním účtu účastníka. Rovněž byl uložen trest propadnutí majetku (stolní počítač). Z uvedeného je zřejmé, že cizinec naplnil důvod pro zrušení trvalého pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, přičemž do dnešního dne do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil, je na útěku a dne 29. 7. 2025 byl na jeho osobu vydán Městským soudem v Praze evropský zatýkácí rozkaz.
17. Z uvedených trestních rozsudků vyplývá, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle ust. § 240 odst. 1, 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(dále jen „trestní zákoník“). Z uvedených rozsudků vyplývá, že účastník řízení jako jediný jednatel i společník několika firem v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty, a získat tak pro sebe neoprávněný prospěch, podával u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, záměrně zkreslená přiznání k DPH a kontrolní hlášení za zdaňovací období leden 2016 až květen 2019, do kterých zahrnul na vstupu faktury za neexistující přijatá zdanitelná plnění, ačkoliv věděl, že k faktickému plnění ve formě služeb či zboží ze strany dodavatelských společností nedošlo, kdy tyto dodavatelské společnosti minimálně částečně ovládal. Popsaným jednáním prostřednictvím firem J. s.r.o., L. s.r.o. a Družstva J. způsobil zkrácením daně z přidané hodnoty škodu o celkové výši 41 491 141,10 Kč, ke škodě ČR (rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 46T 16/2023).

18. K osobě cizince je dále známo, že do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil, je na útěku a dne 29. 7. 2025 byl Městským soudem v Praze vydán evropský zatýkácí rozkaz.
19. Cizinec požádal o přerušení řízení, této žádosti usnesením vyhověno nebylo, odvolání bylo dne 6. 11. 2025 zamítnuto. Dne 4. 11. 2025 podal cizinec další žádost o přerušení řízení, tato žádost byla opět usnesením zamítnuta a dne 11. 11. 2025 podal odvolání.
20. Ve vyjádření ze dne 3. 4. 2025 účastník uvedl, že v trestní věci podal dovolání, trestní řízení je nezákonné, provázené pochybením a nezákonnými postupy ze strany orgánů činných v trestním řízení. Dále v ČR žije jeho manželka a dcera, z toho důvodu se odvolává na čl. 8 Úmluvy, který chrání právo na soukromý a rodinný život. Upozornil, že stát může cizince vyhostit, ale musí zohlednit rodinné vazby a míru integrace, Evropský soud stanovil kritéria proporcionality, kterými jsou délka pobytu cizince na území, rodinné vazby v hostitelské zemi, závažnost trestného činu, možnost rodiny se přestěhovat do domovského státu. K tomu účastník doplnil, že v ČR je od roku 1998, narodila se mu zde dcera, oženil se. V ČR má od roku 2020 dlouhodobý pobyt i jeho matka. Na Ukrajině je válka, rodina se nemůže přestěhovat do země původu. ČR navíc pomáhá Ukrajinským občanům, protože dle Evropské unie nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob. Trestný čin, pro který byl odsouzen, nebyl řádně zadokumentován, chybí znalecký posudek o výši škody, výslech obviněného byl proveden bez vědomí účastníka, neboť byl hospitalizován, domovní prohlídka byla provedena bez jeho přítomnosti, jeho manželky, jeho obhájce. Pokud by trestný čin, za který byl odsouzen, i spáchal, přesto není hrozbou pro bezpečnost ČR.
21. Dne 14. 4. 2025 bylo do spisu doloženo další vyjádření, podle kterého se s ohledem na svůj zdravotní stav účastník nemůže dostavit na seznámení se spisem, léčí se se spánkovou apnoe, hypertenzí III. stupně a depresivní poruchou a posttraumatickou stresovou poruchou. Podáním ze dne 15. 4. 2025 sdělil, že je hospitalizován v nemocnici Ch. s pneumonií.
22. Následně do spisu nahlédl zmocněný zástupce a do spisu dne 20. 5. 2025 založil dovolání v trestní věci, které popisuje nezákonné jednání orgánů činných v trestním řízení. Cizinec též uvedl, že žádá o ponechání trvalého pobytu, neboť v ČR žije manželka a dcera, dle jeho názoru je odebrání trvalého pobytu v rozporu s čl. 8 Úmluvou.
23. Ve spise se nachází evropský zatýkácí rozkaz ze dne 29. 7. 2025.
24. Dne 11. 11. 2025 vyzval správní orgán účastníka k seznámení se spisovým materiálem dle ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ten samý den cizinec pouze zaslal odvolání do usnesení o nepřerušení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řízení ze dne 4. 11. 2025. Možnosti seznámit se se spisem účastník řízení nevyužil.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce kromě skutkové podstaty podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců naplnil svým jednáním i opakované závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
26. K vyjádřením účastníka žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pro účely správního řízení jsou zcela irelevantní osobní názory cizince na průběh trestního řízení. Účastník byl odsouzen soudem prvního stupně, odvolal se, odvolání nejen že bylo neúspěšné ze strany účastníka řízení, ale na základě odvolání státní zástupce došlo dokonce ke zpřísnění uloženého trestu, a to tak, že místo původních pěti let byl odvolacím soudem odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 6 let nepodmíněně do věznice s ostrahou. Správní orgán je pravomocnými rozsudky trestních soudů vázán, nepřísluší mu posuzovat vinu a trest. Samotný fakt, že cizinec podal dovolání na dané věci nic nemění, dovolání je mimořádný opravný prostředek a ze zákona nemá odkladný účinek. Pokud by bylo dovolání úspěšné a došlo k výrazné změně trestu, případně byl zproštěn viny, i na takovouto eventualitu správní řád pamatuje.
27. V daném případě se neposuzuje přiměřenost vydaného rozhodnutí. Posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí se na toto řízení nevztahuje. V ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se doslovně uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tuto povinnost, zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, nestanovuje (oproti řízením podle ust. § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Cizinec zaměňuje zrušení trvalého pobytu s vyhoštěním. Tímto rozhodnutím je pouze odebrán pobytový status, jehož je účastník držitelem a s ním spojené výhody, který tento status svému držiteli poskytuje. Následný zákaz pobytu v ČR však cizinci vysloven není a jen a pouze na něm, zda se pokusí svůj následný pobyt v ČR legalizovat. Z vyjádření účastníka vyplývá, že dospěl k závěru, že když má v ČR rodinné vazby, nelze mu trvalý pobyt zrušit, neboť je to v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nic takového článek 8 Úmluvy neuvádí, naopak tento článek jasně deklaruje, kdy a za jakých podmínek může být do soukromého a rodinného života účastníka řízení zasazeno, což je i tento případ. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka, nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II ÚS 59/06. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, konstatoval, že právo na udělení trvalého pobytu nepředstavuje ústavně chráněné základní právo. Rovněž judikatura ESLP uznává nepopíratelné a suverénní právo smluvních stran Úmluvy kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území. V daném případě zrušení trvalého pobytu není v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Účastník neuvedl žádnou výjimečnou či mimořádnou skutečnost, na základě které by mohl správní orgán dospět k závěru, že by důsledkem rozhodnutí mohlo být porušení zmiňovaného článku.
28. Samotný fakt, že v ČR žije manželka, dcera a matka cizince, za mimořádnou okolnost považovat nelze. Správní orgán si je vědom toho, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců nevyžaduje v některých případech, aby byla posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

do soukromého života, stále to jej to nezabavuje povinnosti jednat tak, aby byly dodržovány závazky vyplývající ČR z mezinárodního práva. V tomto případě správní orgán neměl pochyb, že napadeným rozhodnutím nedojde k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života do té míry, že by byl porušen čl. 8 Úmluvy.

29. Správní orgán vycházel z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 77 A 27/2020, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 10 Azs 256/2019, že posouzení přiměřenosti dle čl. 8 Úmluvy musí být aktivováno ze strany cizince tím, že se v tomto směru v řízení podrobně vyjádří. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 1 Azs 450/2019, aplikace čl. 8 Úmluvy má přednost před zákonem o pobytu cizinců, a to za situace, kdy to cizinec v řízení sám uvede. Tedy k aktivaci čl. 8 Úmluvy dojde a správní orgán je povinen toto posuzovat pouze v případě, že cizinec v řízení toto namítá. Navíc se musí jednat o řádně vyargumentovanou nepřiměřenost, nikoliv jen zdánlivou či zjevně nespádající pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Správní orgán může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v rozmezí stanoveném zákonem. Toto řízení se vede z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, ochrany většinové společnosti, ochrany práv a svobod jiných a rovněž i z důvodu možného předcházení zločinnosti i z důvodu možného ohrožení státu. Z trestních rozsudků vyplývá, že cizinec svou trestnou činností zkrátil DPH o téměř 41,5 milionu Kč, tedy o tuto částku okradl ČR, hostitelský stát, který mu umožnil na jeho území pobývat. Řádný výběr daní je stěžejní a hlavní zdroj příjmů do rozpočtu ČR. Trestná činnost cizince tak prokazatelně přímo ohrožuje samotné řádné fungování ČR. Cizinec konzumuje výhody, které mu trvalý pobyt poskytuje a které jsou financovány právě z rozpočtu ČR, zároveň ČR dlouhodobě okrádal, přítrž jeho jednání učinila až Policie ČR a Finanční úřad. Žalovaný uzavřel, že zrušení trvalého pobytu je zcela přiměřené a plně v souladu s čl. 8 Úmluvy, přičemž účastník neuvedl žádné natolik závažné, výjimečné a specifické okolnosti, na základě kterých by se zrušení jeho trvalého pobytu dalo považovat za nepřiměřené a v rozporu s čl. 8 Úmluvy.
30. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31 uvádí, že *„Skutečnost, že stěžovatel nebude moci pokračovat v trvalém soužití s manželkou a dítětem na území ČR, nepochybně znamená zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení stěžovatele v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Makedonská republika) vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména*

prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dětí stěžovatele u něho v Makedonii, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by stěžovatel získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území ČR (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.“

31. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2018, č. j. 10 Azs 312/2016-59: *„Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé.“*
32. Cizinec při páchání trestné činnosti nebral žádné ohledy, musí nést odpovědnost za své jednání ve vztahu k jeho pobytovému oprávnění. Trestné činnosti se dopustil, přestože věděl, že pokud bude jeho trestná činnost odhalena a bude za ni odsouzen, hrozí mu kromě trestu odnětí svobody i trest vyhoštění, případně ztráta pobytového oprávnění. Ztráta povolení k trvalému pobytu je pouze důsledek opakovaného zvláště závažného protiprávního jednání a chování cizince na území ČR, žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2018, č. j. 10 Azs 312/2016-59, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30. Správní orgán též citoval judikaturu zdejšího soudu (sp. zn. 11 A 85/2014, sp. zn. 10 A 181/2014). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, s ohledem na znění zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za něž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat být jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.
33. Z obsahu spisového materiálu žalovaný dovodil, že cizince nelze i přes jeho déle trvající pobyt na území považovat za integrovaného do většinové společnosti. Trvalý pobyt mu byl udělen dne 3. 1. 2007. V průběhu svého pobytu byl v ČR odsouzen a to na 6 let nepodmíněně za zvláště závažnou daňovou trestnou činnost směřující přímo proti ČR, které se navíc dopouštěl po dobu delší než 3 roky, kdy k ukončení páchání trestné činnosti došlo až na základě jednání Policie ČR a Finančního úřadu, nikoliv ze strany cizince. Ač tedy cizinec žije v ČR delší dobu, zmíněné skutečnosti dokazují, že se do společnosti neintegroval. Žalovaný zdůraznil, že cizinec pravomocný rozsudek nerespektuje, je na útěku před výkonem trestu odnětí svobody a na jeho osobu byl dne 29. 7. 2025 vydán evropský zatýkácí rozkaz. K integraci odkázal na již citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 312/2016-59.
34. Správní orgán zvažoval, že cizinec má v ČR manželku a dceru (narozenou 6. 2. 2008, obě Ukrajinské státní příslušnosti, obě dvě mají uděleno povolení k trvalému pobytu). Manželka ani dcera nejsou pobytově vázány na účastníka a zrušením trvalého pobytu jejich pobytové statusy nebudou ohroženy. A pokud cizinec ve svém vyjádření uvádí, že se rodina nemůže přestěhovat na Ukrajinu, pak je nutné dodat, že manželku a dceru cizince nikdo nenutí k tomu, aby ČR opustily. Správní orgán odkázal na rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94. Cizinec jako občan

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Ukrajiny, má navíc možnost, pokud je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, pobývat v ČR až 90 dnů za každých 180 dnů bez víza. Zrušení trvalého pobytu tak nepřiměřeně, či v rozporu s čl. 8 Úmluvy do rodinných vazeb nezasáhne, neboť možnost být s rodinou v kontaktu cizinci zůstává, zákaz pobytu na území cizinci vysloven není.

35. Co se týče tvrzení cizince ohledně svého zdravotního stavu, správní orgán jej nezlehčoval, nicméně s ohledem na skutečnost, že v daném případě se přiměřenost vydaného rozhodnutí neposuzuje, a dále s ohledem na fakt, že cizinec se skrývá na neznámém místě, vyhýbá se nástupu do výkonu trestu a ode dne 29. 7. 2025 je na jeho osobu vydán evropský zatýkáací rozkaz, nelze k tomuto přihlížet. Zdravotní stav cizince mu prokazatelně neznemožňuje vyhýbat se nástupu do výkonu trestu odnětí svobody a s ohledem na uvedené se dá předpokládat, že s největší pravděpodobností se cizinec ani nenachází aktuálně na území ČR.
36. Podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší povolení k trvalému pobytu, stanoví lhůtu k vycestování z území. Lhůta k vycestování stanovena v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, se s ohledem na všechny okolnosti zjištěné v rámci správního řízení jeví jako přiměřená a dostatečná k vyřízení nezbytných záležitostí v souvislosti s vycestováním cizince. Pokud by účastník prokázal, že jeho vycestování mimo ČR je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní všechny zákonem stanovené podmínky, podat žádost o jiný speciální pobytový status. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: *„Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany či jiné pobytové tituly).“* K stanovení lhůty k vycestování přistoupil správní orgán i z důvodu procesní opatrnosti, neboť cizinec do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil, je na útěku, na jeho osobu je vydán evropský zatýkáací rozkaz. Nucené vycestování cizince z ČR by nyní za určitých okolností mohlo být v rozporu s čl. 2 a 3 Úmluvy. Tato ustanovení je třeba pod úhlem mezinárodněprávní zásady ‚non-refoulement‘ vykládat tak, že stanoví závazek ČR nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). Navzdory tomu správní orgán nepovažuje za nezbytné, aby z tohoto důvodu zastavil probíhající řízení o zrušení trvalého pobytu účastníka řízení. Účastník nijak neprokázal, že by mu hrozila újma ve formě mučení, případně by byl přímo ohrožen jeho život. Cizinci je pouze uložena povinnost vycestovat z ČR, kam vycestuje je pouze na něm. Jako občan Ukrajiny má možnost pobývat až 90 dnů za každých 180 dnů v ČR i bez víza, za předpokladu, že je držitelem cestovního dokladu s biometrickými údaji, případně se pokusit pobyt v ČR legalizovat jiným způsobem.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

38. Soud při jednání k důkazu provedl potvrzení o hospitalizaci žalobce v Ch. nemocnici (4. 4. 2025, 2. 6. 2025), podle kterého žalobce trpí chronickou obstrukční plicní nemocí s exacerbací, byly doporučeny léky a dispenzární pozorování u plicního lékaře. Podle potvrzení psychiatra v B. ze dne 26. 6. 2025 a podle konzultace s neurologem v U. ze dne 26. 5. 2025 žalobce trpí panickou poruchou. Podle konzultačního posudku (Zakarpatské oblastní centrum kardiologie) ze dne 26. 6. 2025 žalobce má zvýšený krevní tlak, dušnost, otoky končetin, syndrom obstrukční spánkové apnoe a diabetes. Podle konzultace ze dne 23. 5. 2025 (U.) žalobce byl vyšetřen na astma. Podle rozhodnutí expertního týmu (Ch. nemocnice) ze dne 15. 7. 2025 žalobce je invalidní ve III. stupni s dobou platnosti jeden rok. Podle rodného listu žalobce je otcem dcery, narozené 6. 2. 2008. Podle posudku o invaliditě manželky žalobce ze dne 22. 10. 2025 je manželka žalobce invalidní ve II. stupni. Dále z listiny, kterou soud opatřil částečným strojovým překladem, plyne, že žalobce se má dne 29. 6. 2025 dostavit k územnímu centru pro nábor a sociální podporu. Soud též k důkazu provedl rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2025, č. j. 5 Tdo 758/2025, o odmítnutí dovolání žalobce.
39. Jednání se zúčastnila manželka žalobce, potvrdila, že manžel je na Ukrajině, vycestovat musel, aby vyřídil svoje záležitosti. Chce se vrátit a mít v ČR trvalý pobyt, s trestními rozsudky oba nesouhlasí, manžel podal ústavní stížnost, půjde i do Štrasburku, v trestním řízení nebylo vše řádně prozkoumáno. Žalobkyně trpí astmatickými záchvaty, je toho na ni hodně, léčba manžela je drahá, i jeho léky jsou drahé. Neví, zda manžel alespoň částečně škodu uhradil, sama trestní rozsudky nečetla, je z toho ve stresu, ale ví, že nic nespáchal, trvalý pobyt by mu měl být ponechán. Dcera studuje, chtějí získat občanství ČR.
40. Žalovaný při jednání zdůraznil, že výhody spojené s trvalým pobytem jsou financovány zejména z daňových povinností, výběr daní je pro stát zcela zásadní.
41. Soud v první řadě upozorňuje, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu, přičemž míra precizace žalobní argumentace velmi významně určuje to, jaké odpovědi se žalobci od soudu dostane (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Na tom nemění nic vyjádření žalobce ze dne 19. 1. 2026, který uvádí, že záměrně nic nekonkretizuje a nerozvádí žalobní body, aby nedošlo k jejich restriktivnímu výkladu. Žalobce odkazuje na judikaturu ESLP, obecná východiska této judikatury jsou jistě správná, ale odkazované případy jsou skutkově zcela odlišné. Pokud žalobce měl za to, že správní orgán se dostatečně nezabýval některými z kritérií, měl být konkrétní. Úlohou soudu není domýšlet za žalobce žalobní argumentaci. Soud se zaměřil na ty skutečnosti, které žalobce uvedl v žalobě aspoň v hrubých rysech (zdravotní stav, nezletilé dítě, rodinné soužití a integrace).
42. Žalobce v žalobě pouze stručně uvádí, že má v ČR nezletilou dceru s trvalým pobytem, manželku s trvalým pobytem se zdravotním postižením II. stupně, sestru s rodinou a další rodinné a sociální vazby. Sám je zadržován na Ukrajině, zhoršil se jeho zdravotní stav. Dle jeho názoru je rozhodnutí nepřezkoumatelné a v rozporu s judikaturou i čl. 8 Úmluvy, bylo nutné zkoumat proporcionalitu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

43. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*“
44. V rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zároveň podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat*“. Tato ustanovení vyjadřují veřejný zájem na tom, aby v nich uvedení cizinci nepobývali na území ČR na základě nejvyššího pobytového oprávnění, neboť s ohledem na závažnou trestnou činnost, které se dopustili, představují nebezpečí pro veřejný pořádek či jiné trestním zákoníkem chráněné zájmy. Tento veřejný zájem má při rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zpravidla přednost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47).
45. Přesto nelze vyloučit, že konkrétní okolnosti mohou v jednotlivých případech odůvodňovat závěr o nepřiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, jde-li o s ním spojený zásah do základního práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života.
46. Při posouzení přiměřenosti se zohledňují vazby žalobce k ČR a jeho rodinným příslušníkům, kteří zde žijí, a závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Judikatura Nejvyššího správního soudu a ESLP vztahující se ke čl. 8 Úmluvy, zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Podle rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku (stížnost č. 46410/99, body 54-60), státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince zohlední: povahu a závažnost trestného činu spáchaného cizincem, délku pobytu v hostitelské zemi, dobu od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní, státní občanství různých dotčených osob, rodinnou situaci cizince, zejm. dobu trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru, otázku, zda manžel cizince při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti cizince, otázku, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk, závažnost obtíží, kterým by manžel cizince čelil v domovské zemi, zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi, pevnost rodinných, sociálních a

kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu.

47. Povinnost posuzovat tuto přiměřenost vyplývá z čl. 8 Úmluvy, který toto základní právo zaručuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, odst. [11]). Je na cizinci, aby v souladu s § 174a odst. 1 větou první zákona o pobytu cizinců sdělil konkrétní důvody, pro které považuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené, má-li se správní orgán zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí pouze v reakci na uplatněnou námitku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, odst. [19], nebo ze dne 18. 5. 2020, č. j. 5 Azs 28/2020-38, odst. [31] a [32]).
48. Jinak je tomu ale v případech, kdy je ve hře nejlepší zájem dítěte. Platí, že „*zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi*“, jsou jednou z rozhodných okolností pro posouzení přiměřenosti zásahu do základního práva na soukromý a rodinný život zaručeného v čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 54 až 60; rovněž rozsudek č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. [40]). V takovém případě se uplatní čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, který stanoví, že „*[z]ájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy správními nebo zákonodárnými orgány*“. Jsou-li ve správním řízení zjištěny okolnosti věci, z nichž vyplývá, že může být dotčen nejlepší zájem dítěte, pak je povinností příslušného správního orgánu tento zájem zjistit a při rozhodování zohlednit.
49. Potřebou zohledňování nejlepšího zájmu dítěte se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19. Ústavní soud zdůraznil, že je potřeba rozlišovat, o jaký typ řízení ve vazbě na dítě se jedná.
50. Nejvyšší správní soud shledal, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců lze standardně zařadit do třetí kategorie řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022-39, odst. [31]). Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a uložení povinnosti cizinci vycestovat z území ČR může mít za následek, že nezletilé děti cizince nebudou moci v dosavadním rozsahu nebo vůbec realizovat své právo na rodičovskou výchovu a péči, které jim zaručuje čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Může se to týkat různých součástí tohoto práva, včetně práva dítěte stýkat se s rodičem (srov. § 887 a § 888 občanského zákoníku). Toto rozhodnutí zpravidla má na dítě zprostředkovaný právní dopad, a tudíž se dotýká jeho práv. V závislosti na konkrétních okolnostech však může obstat i zařazení tohoto řízení do čtvrté kategorie řízení. Tak tomu bude například v případě, kdy cizinec již v minulosti rodinu na delší dobu z vlastní vůle opustil a rodina značné odloučení přestála, protože se jí zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nijak nedotkne (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 4 Azs 18/2022-65, odst. [48]; srov. též usnesení ze dne 19. 3. 2025, č. j. 9 Azs 229/2024-21, odst. [15]).
51. Zároveň je nutno zdůraznit, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je řízením zahajovaným z moci úřední, v němž má být cizinci uložena povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 18. 10. 2022, č. j. 5 Azs 33/2022–39, odst. [34]). Zrušení platnosti tohoto povolení znamená, že správní orgán rozhodne podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců také o povinnosti cizince vycestovat z území ČR. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je tak správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, o jehož povolení k trvalému pobytu jde. Právě ve spojení s tímto ustanovením musí být vykládána povinnost správního orgánu podle § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Jde-li o řízení, které s ohledem na konkrétní okolnosti patří do čtvrté kategorie řízení, a tedy se dotýká výlučně práv cizince, pak je povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí omezena tím, že cizinec musí zásah do základního práva na respektování jeho soukromého a rodinného života zaručeného v čl. 8 Úmluvy výslovně namítat. Za tímto účelem musí podle § 174a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců v řízení poskytnout relevantní informace. Správní orgán naopak nemá povinnost „zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách stěžovatelova soukromí, která by důvodně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění“, což platí i pro zjišťování nejlepšího zájmu dítěte (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 260/2020–27, odst. [29] až [32]).

52. Soud shledal, že v projednávaném případě jde právě o čtvrtou kategorii, neboť žalobce byl pravomocně odsouzený (10. 12. 2024) k trestu odnětí svobody v délce šest let do věznice s ostrahou, od března 2025 s rodinou fakticky nežije, když v souvislosti se svým odsouzením dobrovolně vycestoval na Ukrajinu. Aktuálně uvádí, že se do ČR nemůže vrátit. Pokud se mu návrat podaří, bude povinen nastoupit k výkonu trestu odnětí svobody na dobu šesti let, zároveň nezletilá dcera dne 6. 2. 2026 dosáhla zletilosti.
53. Za této situace soud shledal hodnocení zájmů nezletilé jako dostačující. Žalovaný se zaměřil na skutečnost, že manželka i dcera mají samostatné pobytové statusy, žalovaný vycházel ze skutečnosti, že manželka ani dcera nejsou nuceny ČR opustit. Skutečnost, že je problematické přenést rodinný život do vlasti, je v obecné rovině jistě významná, v projednávaném případě však omezení pro rodinný život neplynou z napadeného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci, ale jsou důsledkem vycestování žalobce na Ukrajinu v návaznosti na své pravomocné odsouzení, po jeho případném návratu bude rodinnému soužití bránit výkon trestu.
54. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že podrobnější zjišťování situace nezletilé správním orgánem by bylo zjevně nadbytečné: Soud zjišťoval stanoviska manželky žalobce jako zákonné zástupkyně nezletilé, bylo toliko tvrzeno, že jsou fungující rodinou (ač je zároveň tvrzeno, že žalobce v březnu 2025 vycestoval na Ukrajinu a je znemožněn jeho návrat do ČR). Případné negativní rozhodnutí by mělo podle vyjádření matky velmi vážné a dlouhodobé dopady na rodinný život, znamenalo by prohloubení nuceného rozdělení rodiny a další psychickou i praktickou zátěž, zejména pro nezletilé dítě a zdravotně postižené členy rodiny. Z pohledu nezletilé je zásadní zachování stabilního rodinného prostředí, každodenní přítomnost obou rodičů a kontinuita jejího dosavadního života. Nezletilá se v současné době učí na X, s.r.o., kde plní své studijní povinnosti, vytváří si vzdělávací a sociální vazby a je integrována do prostředí v ČR. Dne 6. 2. 2026 dosáhne plnoletosti, přičemž stabilita rodinného a pobytového zázemí je v tomto přechodném období jejího vzdělávání a osobního vývoje zásadní. Jakýkoli zásah do rodinného uspořádání by se na ní negativně projevil.

55. Ani z tohoto vyjádření není zřejmé, jak by se měly následky zrušení trvalého pobytu žalobce negativně projevit ve vztahu k nezletilé.
56. Žalobní tvrzení jsou zcela obecná, není zřejmé, v jakých konkrétních aspektech byly zájmy nezletilé posouzeny nesprávně, samotná existence nezletilého dítěte na území ČR nevylučuje zrušení trvalého pobytu rodiče, pokud páchá závažnou trestnou činnost.
57. Soud považuje za dostatečné i zdůvodnění ostatních dopadů napadeného rozhodnutí do života žalobce a jeho rodiny.
58. Obecně při posuzování dopadů do soukromého a rodinného života měl povinnost tyto skutečnosti tvrdit a prokázat žalobce. Podstata vyjádření žalobce v rámci správního řízení však směřovala do zpochybnění své trestné činnosti, namítal, že podal dovolání, že je rodina v ČR integrována, na Ukrajině je válka a rodina se tam nemůže přestěhovat, ČR pomáhá občanům Ukrajiny. Na svůj nepříznivý zdravotní stav žalobce poukazoval pouze v souvislosti s nemožností se dostavit k seznámení se se spisovým materiálem.
59. Soud musel zohlednit, že žalobní námitky se omezují na odkazy na judikaturu a obecná tvrzení ve vztahu k zásahu. Dále platí již výše řečené, že obtíže v rodinném a soukromém životě pramení z vycestování žalobce na Ukrajinu, nemožnosti jeho návratu a následném předpokládaném dlouhodobém pobytu ve vězení. V řízení před soudem sice byly provedeny důkazy potvrzující určité zdravotní obtíže žalobce, ale žalobce netvrdí, co ze svého zdravotního stavu dovozuje v souvislosti s dopady napadeného rozhodnutí, nařízeného jednání se nezúčastnil.
60. Lze přisvědčit žalovanému, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při závažné trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za výjimečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2007, č. j. 10 Azs 312/2016-59), k otázce vysoké závažnosti jednání žalobce viz níže.
61. Soud pouze koriguje tvrzení žalovaného o možných návštěvách žalobce své rodiny v ČR na základě oprávnění plynoucího z držení biometrického cestovního dokladu, tato situace zjevně v blízkém časovém horizontu nenastane, vzhledem k tomu, že žalobce zřejmě z Ukrajiny nevycestuje, a pokud ano, tak bude muset nastoupit do výkonu trestu odnětí svobody.
62. Napadené rozhodnutí je i v souladu s evropským právem.
63. Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“) *členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývající rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, pokud ohrožuje veřejný pořádek vzhledem k závažnosti spáchaného protiprávního jednání, avšak toto ohrožení není důvodem k vyhoštění podle článku 12.*
64. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 5 Azs 20/2024-44: *„Nejvyšší správní soud dovodil přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, v důsledku čehož je při aplikaci § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nutno i při naplnění podmínek výslovně uvedených v tomto ustanovení zkoumat závažnost protiprávního jednání cizince a otázku, zda cizinec ohrožuje veřejný pořádek (k výkladu pojmu veřejný pořádek v*

intencích zákona o pobytu cizinců blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010–151, č. 2420/2011 Sb. NSS). Z čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES výslovně nevyplývá, že je nutno posuzovat, zda cizinec představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek, jako je tomu například u čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, podle kterého: „Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“ Jak však Nejvyšší správní soud upozornil v nedávném rozsudku ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 As 292/2023–53, č. 4580/2024 Sb. NSS, Soudní dvůr EU dovodil, že se požadavek, aby opatření založená na důvodech veřejného pořádku byla přijímána pouze, ukáže-li se po posouzení konkrétního případu, že osobní chování dotčené osoby představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, vztahuje i na některá opatření, u nichž není výslovně uveden – konkrétně k takovému závěru Soudní dvůr EU dospěl u čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES, podle kterého „[č]lenské státy mohou zamítnout přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu“ (viz rozsudek ze dne 3. 9. 2020, UQ a SI, ve spojených věcech C–503/19 a C–592/19, ECLI:EU:C:2020:629). Ve výše uvedeném rozsudku č. j. 10 As 292/2023–53 Nejvyšší správní soud vztáhnul požadavek, aby osobní chování cizince představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti i na čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, a tím pádem i na v posuzované věci aplikovaný § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Lze tedy uzavřít, že pokud hodlá správní orgán zrušit trvalý pobyt cizince podle posledně citovaného ustanovení, musí dospět k odůvodněnému závěru, že představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“

65. Žalobce výslovně nevznáší žádnou konkrétní argumentaci k závěru o naplnění samotných podmínek pro zrušení trvalého pobytu.
66. Soud pro úplnost konstatuje, že v případě žalobce je závěr o aktuální, skutečném a závažném ohrožení základních zájmů společnosti jednoznačně naplněn.
67. Žalovaný popsal trestnou činnost žalobce, zabýval se jeho osobou i jeho vazbami v ČR, zohlednil, že zde žalobce má manželku a dceru (v době rozhodování žalovaného ještě nezletilou). Vzal v potaz i dlouhodobý pobyt žalobce na území i jeho zdravotní stav, stejně jako jeho chování do doby vydání napadeného rozhodnutí.
68. Soud k argumentaci žalovaného dodává, že žalobce před trestními soudy jakoukoliv trestnou činnost popíral, jeho obhajoba však byla vyvrácena, trestná činnost byla prokázána výpověďmi svědků, výsledky sledování, záznamy telekomunikačního provozu, obsahem zajištěných elektronických zařízení i listinami. Obviněný jako jediný

jednatel i společník a poté jako osoba fakticky ovládající obchodní společnost J., s. r. o., poté jako předseda Družstva J., a jako jediný jednatel i společník obchodní společnosti L., s. r. o., v úmyslu zkrátit DPH, a získat tak pro sebe neoprávněný prospěch, podával u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, záměrně zkreslená přiznání k DPH a kontrolní hlášení za zdaňovací období od ledna 2016 do května 2019, do kterých zahrnul na vstupu faktury za neexistující přijatá zdanitelná plnění, ačkoliv věděl, že k faktickému plnění ve formě služeb či zboží ze strany dodavatelských společností nedošlo. Žalobce tyto dodavatelské společnosti minimálně částečně ovládal, disponoval přístupovými údaji do jejich datových schránek, do kterých vstupoval, měl razítka těchto obchodních společností, plné moci jednatelů zapsaných v obchodním rejstříku k jednání s úřady, k zakládání bankovních účtů a k uzavírání smluv, disponoval daňovými doklady vystavenými těmito společnostmi, podle kterých nechával zpracovat kontrolní hlášení a daňová přiznání těmito dodavatelským společnostem. Dále z těchto obchodních společností vytvářel (i s cílem zastřít vlastní protiprávní činnost) dodavatelsko-odběratelské řetězce. Celkem tak žalobce v 58 případech přiznání k DPH s uvedením konkrétních fiktivních faktur neoprávněně zahrnutých do daňových přiznání zkrátí daň z přidané hodnoty v celkové výši 41 491 141,10 Kč ke škodě ČR.

69. Městský soud v Praze v trestním rozsudku shledal úmyslné zavinění a vysokou míru škodlivosti jednání žalobce, jediná polehčující okolnost byla dosavadní bezúhonnost, naopak přitěžuje výše škody čtyřnásobně přesahující zákonem stanovenou hranici škody velkého rozsahu, dlouhodobost a promyšlenost jednání. Soud též zdůraznil nedostatek, byť minimální, sebereflexe, kdy z nekalého jednání obviňoval nejen policisty, ale i dva ze svých obhájců, znalce z oboru kybernetika a řadu dalších osob, soud neshledal žádnou míru spolupráce.
70. Státní zástupce v odvolání namítal, že uložený trest pěti let odnětí svobody je nepřiměřeně mírný, akcentoval výši škody i skutečnost, že šlo o soustavnou, promyšlenou, dlouhodobou, organizovanou trestnou činnost s cílem se obohatit. Žalobce jednal v přímém úmyslu, nemá žádný náhled na své jednání ani žádnou sebereflexi, lítost pociťuje pouze nad svou osobou, jeho snahou je svěst svou vinu na všechny ostatní kolem. Převažují přitěžující okolnosti, absentuje i snaha dobrovolně alespoň částečně nahradit způsobenou škodu. Jednání se dopouštěl od března 2016 do června 2019, nebýt realizace v červenci 2019 velmi pravděpodobně by ve své trestné činnosti pokračoval a způsobenou škodu významně navyšoval. Ke krácení daně postupně použil tři různé obchodní korporace a za účelem znesnadnění odhalení trestné činnosti postupně záměrně měnil údajné dodavatelské společnosti i dodavatele těchto dodavatelů. Vzhledem ke způsobu provedení činu, k mnohosti útoků, míře zkrácení DPH, k vysoké společenské škodlivosti jednání je uložený trest při spodní hranici mírný.
71. Vrchní soud v Praze těmito argumentům převážně přisvědčil. Doplnil, že postup žalobce v trestním řízení byl spíše kverulací se snahou o prodlužování a komplikování procesu, než konstruktivní a smysluplnou obhajobou, námitky žalobce mají cíl pouze odvést pozornost od podstaty projednávaného případu. Soud zohlednil rozsah trestné činnosti, dobu páchání i absenci jakékoliv sebereflexe a trest odnětí svobody zvýšil na šest let nepodmíněně, dále uložil trest zákazu činnosti na deset let.
72. Žalobce neuspěl ani s podaným dovoláním, Nejvyšší soud usnesením ze dne 15. 10. 2025, č. j. 5 Tdo 758/2025-4832, dovolání žalobce odmítl, žádné namítané vady neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

73. Hodnocení žalovaného vystihuje individuální okolnosti případu žalobce. Lze dodat, že i přes dlouhý pobyt žalobce na území a jeho předchozí bezúhonnost je nutno uzavřít, že výše škody, doba páčání trestné činnosti, mnohost útoků a nulová sebereflexe žalobce, který zjevně stále odmítá převzít odpovědnost za své jednání, jednoznačně vede k závěru, že zrušení trvalého pobytu je zcela na místě. Žalobce zjevně nerespektoval pravomocné odsouzení a dobrovolně vycestoval na Ukrajinu dne 20. 3. 2025 (když rozhodnutí Vrchního soudu v Praze nabylo právní moci dne 10. 12. 2024), podle tvrzení státního zástupce se nepokusil škodu být v minimálním rozsahu nahradit.
74. Žalobce v žalobě ani neuvádí, jaké další okolnosti měl správní orgán v jeho prospěch zohlednit.
75. Soud tak uzavírá, že žalobce představuje v současné době skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zároveň se žalovaný dostatečně zabýval možným porušením čl. 8 Úmluvy i otázkou zájmu nezletilé dcery žalobce.
76. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl.
77. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
78. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Podmínky pro přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení v projednávané věci nenastaly (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V Praze dne 12. února 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.